

O víkendů zažijí v Libějicích na obecním úřadě premiéru. Ano si řeknou rodiče dvojčat

Starosta František Drtina bojuje za bezpečnější dopravu v obci. Lidé mají obavy z průjezdu těžkých nákladních aut z kamenolomu

PAVLÍNA MACELOVÁ

Libějice – Domeček v obci dohodila poštačka Věta Smetanová v roce 1987. Bydlela s rodinou v Sezimově Ústí, kam se přestěhovala z Chrastan u Bechyně. Do Libějic začali tedy jezdit na chalupu a trávili zde jen víkendy. V roce 1996 sem ale přesídlili už natrvalo.

„Do města bych se už nevrátila,“ ani si nepřipouští myšlenku na návrat. Na vesnici je navyšost spokojena. Nevadí jí, že tady zavřeli jediný obchod. Chápe, že se jim nešlo uživit. Lidé mají auta, jezdí odtud do práce, vozi děti do školy, tak si nakoupí cestou. Další možnost je „bechyňka“, jejíž železniční zastávka je kousek za obcí.

Skvělá parta
„Je tady skvělá parta. Všichni se známe a dobře se nám tady žije,“ nešetřila chválou usměvavá Smetanová, když na oslavě dne dětí pekla celý den maso pro všechny.

Právě oslava vyhlášeného dětského dne je podle starosty obce Františka Drtiny její zásluha z doby, kdy bývala místostarostkou. Ta ovšem takovou chválu odmítá. Je prý pouze pokračovatelkou. Děti ve totiž oslavu pořádá ve vši svaz žen. Nyri ho má na starosti parta místních hasičů společně s mládežníky, kteří pro děti připravují několik hodin zábavy na hřištích.

I pod zrodem velkého asfaltového hřiště je podepsaná bývalá místostarostka, pod tím menším, které vzniklo později a které je ideální pro maminky s malými dětmi, se zase může podepsat místostarostka současná.

„Martina Pfeiferová myslěla na ty, kteří jsou na to velké hřiště ještě malé. Mě by to asi nenapadlo,“ kritizuje se sám starosta.

Kritika podle Libějických v jeho případě není na místě. Svého starostu by nevyměnili ani za nic.

„Ten je náš, toho nedáme,“ smál se Zdeněk Pych a byl by připraven bránit starostu vlastním tělem. Stejně vyzně-

NEMĚNĚL BY. Na vesnici má Valter Pfeifer s věrným Dykem přírodu na dosah. Foto: Pavlína Macelová

ly reakce ostatních.

Za starostování Drtiny se v obci hodně změnilo. Starosta

ale argumentuje, že následoval trend nastolený svými předchůdci, Františkem Lutovským, který stál v čele nové zvoleného zastupitelstva po komunálních volbách v roce 1990, a Josefem Boháčem, který byl v roce 1990 zvolen místostarostou a od roku 1994 ve funkci starosty pak pana Lutovského vystřídal.

Obec Libějice se osamostatnila v roce 1990. Do té doby Libějice spadaly pod střediskovou obec Radimovice u Želče.

„Nelíbilo se nám, že všechny peníze šly právě tam. Snad jediné, co vzniklo u nás byla prodejna, postavená v akci „Z“. I osvětlení k železniční zastávce udělali naši rodiče ze starého a vyřazeného, které si opravili,“ vzpomíná na sedm-

desátá a osmdesátá léta, kdy byl ještě dítě, Drtina.

Poté, co se Libějice osamostatnily a vzniklo první zastupitelstvo, peníze, které přišly do obecní kasy, se hned využily na opravu starého a rozbitého asfaltu na místních komunikacích.

Starosta se snaží na každou akci najít vhodný dotační titul.

Hřiště s herními prvky pro malé děti vyšlo zhruba na 110 tisíc korun, přičemž 70 tisíc se podarilo získat z dotačního titulu ministerstva pro místní rozvoj. Ještě před tím přilozili místní rukou k dílu.

„Než vyrostlo na místě zarostlé strouhy, museli jsme vykácet plevelné dřeviny a plochu upravit. Hřiště už dělala firma vybraná ve výběrovém řízení,“ vysvětluje Drtina.

Z dotací Evropské unie se podařilo z velké části zaplatit i novou cestu k hřbitovu, parkové úpravy na třech místech v obci i křovinofez s trakturem na údržbu nové vzniklých parkových ploch.

Kde se nedaří?

Problémem je absence čistítky odpadních vod.

„Máme vydané stavební povolení a bohůžel se nám nepodařilo dostat dotaci. Byli jsme vyřazeni, protože náš zámeček nebyl v souladu s plánem vodovodů a kanalizací Jihočeského kraje. Nesouhlas se zastaralým plánem Jihočeského kraje jsme zjistili těsně před podáním žádosti o dotaci,“ přiznává starosta, ale obrátem dodává, že podali podnět na revizi plánu.

„Někdo kdysi vymyslel, že

Libějice budou mít společnou čistítku s Lomem. To samozřejmě nelze. Museli bychom získat spoustu pozemků a včetně investice do kanalizčního potrubí až do Lomu by nás tato varianta vyšla určitě víc než dvojnásob dráž než naše samostatná čistítko,“ argumentuje starosta. A oprávněně, kraj je vyslyšel a revize plánu momentálně probíhá. Na čistítku mají Libějice ještě čas. Do roku 2014 pro ně platí povolení na vypouštění odpadních vod ze stávající kanalizační sítě do Lomského potoka.

Problém: doprava

Mimo „čovku“ řeší v obci problematickou dopravu. Je tmem v oku mnoha lidem a svoji nespokojenost dávají najevo i na zastupitelstvu.

„Cestu do Lomu si přes nás ztracují nákladňky z kamenolomu. Opatrně moc nejezdí a krizovátka v obci je nepřehlédná a navíc má velký příčný sklon, kvůli kterému hrozí ztráta stability těchto přetřazených a velkorozměrných vozidel. Snad se nám podaří dopravu alespoň z části omezit, než se v obci stane nějaký malér,“ douhá starosta v bezpečnější provoz.

„Žádost o stanovení místní úpravy provozu, omezení příjezdů vozidel o hmotnosti větší než 15 tun přes obec včetně všech městem Tábor požadovaných náležitostí (znalecký posudek, návrh dopravně-inženýrského řešení schválený PCR Tábor, souhlas SÚS Tábor atp.) leží již dva měsíce na tábořské odboru dopravy. Věřím, že nám město Tábor vyjde vstříc a povolí nám na naše vlastní náklady riziko hroziící z průjezdu těchto vozidel přes obec odstranit,“ říká starosta.

„Pozornost by si zasloužil i místní rybník. Byl by třeba odbahnit. Deště tam spláchny hlínu z poli nad ním,“ přemýšlí nahlas důchodkyně Jiřina Pfeiferová. Spolu s manželem Valterem si nemohou žít na vesnici vynachválit. „Člověk je tady stále v přírodě a kdo chce do města, je to jen pár minut autem či vlakem,“

upřesňuje život na vesnici Valter Pfeifer.

Škoda jen, že se obec nemůže dále rozrůstat. Libějice mají sice čerstvě schválený územní plán, ale nemají vlastní pozemky vhodné pro výstavbu, takže přespolní zájemci o stavbu odchází s nepořízenou. Obec tak přichází o potřebné příjmy do své pokladny. Jedinou možností je koupit pozemek přímo od některého místního občana. Ti

Historie Libějic

První historické zprávy o obci Libějice (původní název Libějovice) pocházejí z roku 1379. Ve 14. století patřila ves k panství Přibemnickému. Po roce 1420, kdy posádka Tábořská dobyla hrad Přibemnice, byly všechny vesnice včetně obce Libějice připojeny k panství obce Tábořské. Později byla obec Libějice připojena k panství Choustnickému a v roce 1550 k panství Želečskému. První konkrétní záznamy o obci, které dávají podrobný obraz o počtu gruntu, rozlohách polností a stavu chovu hospodářských zvířat, lze čerpat z tzv. berní rollý, pocházející z roku 1654.

Zdroj: www.libejice.cz

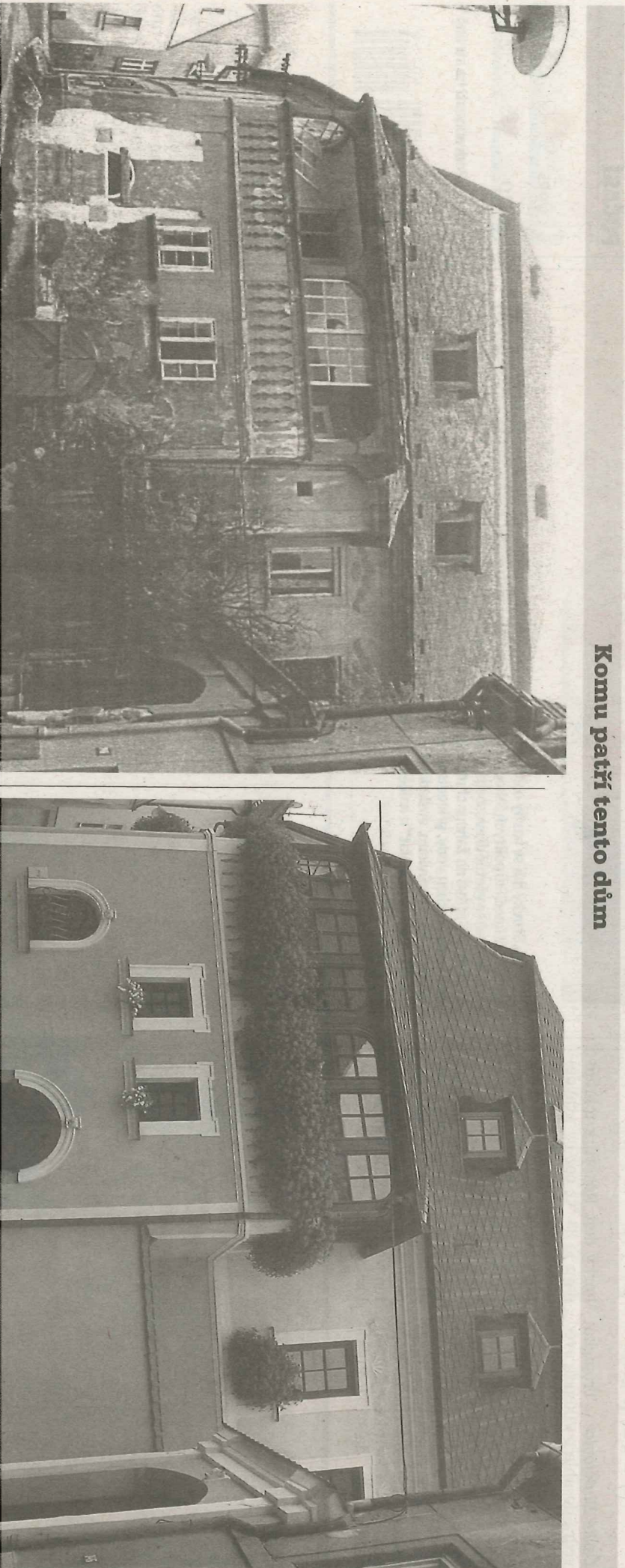
ale myslí na zadní kolečka a pozemky nechávají pro své děti vnoučata...

Mladší generace nemá potřebu se stěhovat do města. Rodiče své děti vozi do školy ve Slapech nebo v Táboře.

Za pár let tam do lavic zasednou i dvojčátka Ivetky Hejné. Do Libějic se přestěhovala z Malšic za přítelem před rokem a půl.

„Případám si tady jako v Hošticích,“ usmívá se spokojená mladá a dvojnásobná maminka. Spolu s tatínkem desetměsíčních dvojčat Martou Smažkem se postarají o velkou premiéru.

Rozhodli se, že společně ano si řeknou o tomto víkendů právě v Libějicích a těší se, že jejich svatba bude ta pravá jihočeská. Aby ne, že současných 106 libějických obyvatel si první veselku na místním obecním úřadě nechá ujit málokdo.

Komu patří tento dům